

SUOMENTANUT Helene Bützow



LIANE WSOY
MORIARTY
kolme toivetta

»Viisas, hauska ja rehellinen romaani sisaruksista, joiden side on vahvempi kuin mikään eteen tuleva este elämässä.»

— BOOKLIST

LIANE MORIARTY

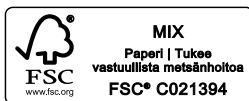
Kolme toivetta

Suomentanut Helene Bützow



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

*Neljälle pikkusiskolleni ja veljelleni:
Jacille, Katille, Fionalle, Seanille ja Nicolalle*



ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

THREE WISHES

COPYRIGHT © 2004, LMM CREATIVE PTY LTD

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-46684-1

PAINETTU EU:SSA

Prologi

Toisinaan sitä löytää itsensä päätähden roolista julkisessa komediassa, tragediassa tai melodraamassa.

Joku voi juosta aamulla bussiin salkku pontevasti heiluen ja lentää rähmälleen jalkakäytävälle parhaaseen leikkihihnytyyliin. Joku voi olla haudanhiljaisessa täpötäydessä hisissä, kun rakastettu sanoo jotain raivostuttavaa («*Mitä* sinä sanoit?»), lapsi esittää kiusallisen kysymyksen, tai äiti soittaa ja alkaa kailottaa pöyristyttäviä varoituksiaan. Joku voi ahtautua ihmisten polvien editse elokuvissa trailereiden valokeilassa ja kaataa popcorn-tötterön ventovieraan ihmisen syliin. Kurjuudet suorastaan romahtavat niskaan niinä päivinä, kun joutuu kovaan sanaharkkaan jonkin vaikutusvaltaisen tahon, kuten pankkiautomaatin, kemiallisen pesulan tai kolmevuotiaan kanssa.

Äänettömästi virnuilevat silminnäkijät voi joko sivuuttaa, mulkoilla heitä synkästi tai kohauttaa heille leikillisesti olkapäitään. Suurieleinen ihminen voi kumartaa kevyesti. Tosiasiassa on yksi lysti, mitä tekee, koska päähenkilöllä ei ole mitään keinoa vaikuttaa rooliinsa siinä hausassa pikku anekdootissa, jota katsojat jo mielessään sommittelevat: he vievät päähenkilöltä arvokkuuden rippeetkin, jos tarina sitä vaatii.

Juuri niin kävi kolmelle naiselle eräänä kylmänä kesäkuun iltana Sydneyssä. (Tosiasiassa heille oli sattunut samaa koko elämänsä ajan, mutta tällä kertaa performanssi oli harvinaisen näyttävä.)

Tapahtumapaikka oli vilkas kalaravintola, jota luonnehdittiin Sydneyn ravintolaoppaassa sanoilla »tulvillaan yllätyksiä», ja yleisöstä puuttuivat vain ne, jotka kärsivät ylenpalttisen hyvistä käytöstavoista. Kaikki muut seurasivat näytelmää silmät tapillaan, peittelemättömän huvittuneina.

Lähituntien aikana pikku tapahtumaa kuvailtiin ja esitettiin imitoiden lapsenvahtien, kämppäkavereiden ja kotona odottaneiden puolisoiden riemuksi. Seuraavana aamuna toimistoissa, kahviloissa, pubeissa ja alakouluissa kiersi jutusta toistakymmentä erilaista versiota. Jotkut tarinoista olivat hauskoja, toiset tuomitsevia, useita oli sensuroitu ja muutama väritetty.

Kaikki tarinat tietysti poikkesivat toisistaan.

Syntymäpäiväriita

Eilisilta, vai? Tapahtumarikas.

Ei hyvä ihminen, ei sillä lailla tapahtumarikas. Sokkotreffit olivat katastrofi.

Ei se ollut liian pian Sarahin jälkeen. Sanoin jo, että olen valmis jättämään menneet taakseni. Ongelma oli sen naisen ääni. Oli kuin olisi yrittänyt kuulla, mitä joku sanoo huonon puhelinlinjan toisessa päässä.

En minä nirsoile, en vain kuullut mitään! Siinä on rajansa, kuinka monta kertaa voi pyytää toistamaan, ennen kuin juttu alkaa mennä noloksi. Olin koko illan puolimakuulla pöydän päällä, höristin korvia ja yritin arvailla, mitä se nainen supatti. Yhdessä vaiheessa hekottelin arvostavasti, koska luulin hänen laukaiseen vitsin, mutta tyttöparka näyttikin järkyttyneeltä.

Hänhän saattoi olla vaikka kuinka kiva. Mutta hän tarvitsee jonkun, jolla on parempi kuulo. Ehkä kuulolaite.

Mutta unohda treffit. Tyttökin on varmasti jo unohtanut. Tai oikeastaan ei varmasti ole, sillä niin kuin jo sanoin, ilta oli... värikäs.

Ravintola oli tupaten täynnä, ja viereisessä pöydässä istui kolme naista. Aluksi en edes kiinnittänyt huomiota heihin, koska keskityin hiomaan huulilतालukutaitoani. Katsoin heitä vasta sitten, kun yhden tytön käsilaukun hihna tarttui tuolin-jalkaan.

Joo, ihan kivan näköinen. Vaikka pidin enemmän – no, nyt menen asioiden edelle.

No niin, aluksi niillä kolmella tytöllä tuntui olevan tosi hauskaa, he ulvoivat naurusta koko ajan yhä äänekkäämmin. Aina kun he nauroivat, deittikumppanini ja minä hymyilimme toisillemme surullisesti.

Yhdentoista maissa piristyiimme, koska ilta alkoi olla voiton puolella. Jälkiruokalista tuotiin, ja nainen ehdotti viittomakielellä että ottaisimme mustikkajuustokakun puoleksi. Ilmeisesti en pilannut hänen iltaansa täydellisesti sanomalla, etten pidä makeasta. Miksi naisten pitää aina ottaa jälkiruoka puoleksi? Se tuntuu tuottavan heille iloa.

Mutta emme ehtineet edes tilata, kun toiminta jo alkoi. Ravintolan valot sammutettiin, kolme tarjoilijaa marssi esiin, ja jokainen heistä kantoi hemmetin isoa...

...SYNTYMÄPÄIVÄKAKKUA, usko pois!

Sanoin Thomasille, ettei voi olla totta. KOLME kakkua! Yksi jokaiselle tytölle! Kaikissa kakuissa oli rätiseviä tähtisadetikkuja, vaikka minusta ne ovat palovaarallisia. Sitten laulettiin onnittelulaulu – kolme kertaa! Thomasin mielestä se oli naurettavaa. Jokainen laulu oli edellistä kovempi ja riehakkaampi, ja loppujen lopuksi muutkin asiakkaat lauloivat mukana.

Ei tietenkään Thomas. Niiden kolmen tytön metelöinti oli ärsyttänyt häntä koko illan. Thomas valitti siitä tarjoilijallekin! Minusta tytöt näyttivät mukavilta ja iloisilta. Tai siis ainakin aluksi. Raskaana oleva tyttö hymyili minulle oikein ystävällisesti mennessään vessaan.

Kaikki kolme ottivat kakustaan valtavan palan! Eivät selvästikään laihduttaneet! Ja kaikki kurottivat lusikkaansa toisten kakkupaloihin! Minusta se oli kivaa.

Tarkkailin heitä vaivihkaa. Jostain syystä he kiinnostivat minua. Panin merkille, että kakun jälkeen jokainen luki vuorollaan jotain ääneen. Minusta ne näyttivät kirjeiltä. En tiedä, mitä ihmettä niissä kirjeissä oli, mutta huuto alkoi muutaman sekunnin päästä.

Varjelkoon! Hirveä riita! Kaikki tuijottivat. Thomas oli kauhuissaan.

Yksi tytöistä työnsi tuolinsa taakse ja nousi, enkä ole ikinä nähnyt ketään niin vihaisena! Hänen naamassaan oli kirkaanpunaisia laikkuja, ja hän heristeli haarukkaa ja karjui – juuri niin, karjui.

En tiedä pystynkö sanomaan, mitä sitten tapahtui.

No, olkoon. Tule lähemmäksi, niin kuiskaan.

Nainen huusi: »Te kaksi olette...

...VITTU PILANNEET ELÄMÄNI!»

Ajattelin mielessäni, että mitä vittua täällä oikein tapahtuu?

Olin juuri päässyt sanomasta Samille, että saisin kuutospöydästä hyvän tipin, koska siellä oli tosi hauskaa, ja kaikki olivat melko kännissä.

Se raskaana oleva tyttökin joi kaksi lasillista samppanjaa, ja se on paha juttu, eikö? Eikö lapsesta tule vammaisen tai jotain, jos äiti juo odotusaikana?

Mutta sitä en käsitä, miten hän saattoi tehdä niin omalle siskolleen. Tarkoitin siis, että kyllä minäkin raivostun siskolle, mutta se – vautsi! Ja vielä omalle kolmoselle!

Sanoinko jo, että he olivat kolmoset?

He täyttivät kolmekymmentäneljä ja olivat juhlimassa syntymäpäiväänsä. En ole koskaan ennen tavannut kolmosia, ja he olivat tosi kivoja, joten kyselin millaista se on. Blondit olivat identtisiä. Se oli mieletöntä! Tuijotin heitä koko ajan, se oli kuin olisi katsonut tehtävää jossa pitää löytää erot. Outoa.

Yksi niistä tytöistä sanoi, että oli ihanaa olla kolmonen. Ihan parasta! Toinen sanoi että se oli hirveää. Se sai hänet tuntemaan itsensä mutantiksi tai joksikin. Ja kolmas sanoi, ettei se ollut juttu eikä mikään, ihan samanlaista kuin muissakin perheissä.

Sitten he alkoivat kiistellä siitä, millaista oli olla kolmonen. Mutta se oli kilttiä ja hassua riitaa.

Siksi olinkin ihan äimän käkenä, kun kuulin heidän tappelevan. He siis tappelivat oikeasti, ihan kuin eivät voisi sietää toisiaan. Se oli jotenkin noloa, tajuatko? Siis puhua yksityisasiosta kaikkien kuullen.

Sam käski viedä heille kahvia, jotta he saisivat sen poikki. Yritin olla ihan pokkana kun menin pöytään, ja silloin se tapahtui.

Usko kun sanon. Järkytyin niin pahasti, että kahvit tärisivät kädessä.

Tiedätkö ne kaksi vanhaa fossiilia, jotka käyvät joka toinen torstai? Se lihava nainen joka ottaa aina crème brûléeen? Naisen mies on laiha äijä, joka kitisee aina jostain. Joka tapauksessa käteni tärisi niin pahasti, että kupista lensi cappuccinon vaahtoa sen tyyppin kiiltävälle kaljulle!

Okei, okei! Hei lopeta, yritän vain kuvailla sitä.

Yksi niistä kolmosista nousi seisomaan ja alkoi huutaa siskoilleen. Ja samalla hän niin kuin sohi ilmaa fonduehaarukalla.

He ottivat alkuruoaksi erikoisfonduen. Ja nyt kun asiaa oikein ajattelen, on minun vikani, että fonduehaarukka oli jäänyt pöytään.

Vau. Toivottavasti he eivät voi haastaa minua oikeuteen tai mitään. Hah.

Sillä tytöllä oli siis haarukka ja hän huusi kuin sekopää. Ja sitten hän heitti siskoaan sillä haarukalla. Voitko uskoa?

Ja haarukka jäi kiinni raskaana olevan siskon mahaan!

Hän vain istui siinä ja tuijotti isoa mahaansa, josta törretti haarukka. Se näytti ihan tajuttomalta.

Haarukan heittänyt tyttö seiso siinä käsi ojossa, ikään kuin ilmaan jähmettyneenä. Ihan kuin yrittäisi saada lasista kiinni, ennen kuin se putoaa, ja tajuaisi olevansa myöhässä.

Ja sitten – mieli – hän pyörtyi.

Ei, ei se raskaana oleva. Vaan se joka heitti haarukan.

Hän vain lyyhistyi ja kaatui tosi raskaasti lattialle ja iski kaatuessaan leukansa tuolin reunaan tosi kovaa, niin että paukahti. Siinä hän sitten makasi lattialla taju kankaalla.

Raskaana oleva vain istui ja katsoi mahassa töröttävää haarukkaa, ei päästänyt ääntäkään. Hän tuijotti sitä vähän niin kuin poissaolevasti, mutta kosketti sitten mahaansa sormella ja näytti sitä, ja sormi oli ihan veressä! Aivan kammottavaa!

Ravintolassa oli äänetöntä, äänettömyys oli melkein korviahuumaavaa. Kaikki vain istuivat paikoillaan ja katsoivat niitä tyttöjä.

Kolmas sisko tyyliin huokasi ja pudisti päätään, kuin koko juttu olisi yhtä tyhjän kanssa, kumartui alas, otti käsilaukkunsa ja veti sieltä...

...kännykän ja soitti siskoilleen ambulanssin.

Sitten hän soitti minulle, ja menin sairaalaan. Siis ihan oikeasti! Täydellinen soppa.

Herrajumala, tytöt ovat yli kolmenkymmenen ja käyttäytyvät kuin lapset. Heittelevät toisiaan tavaroilla julkisella paikalla! Tosi noloa. Ja kaiken lisäksi syntymäpäivänään!

Minusta tuntuu, että heidän kaikkien pitäisi mennä jonkun todella järkevän psykiatrin pakeille. Ihan totta.

Muistatko sen yhden ravintolareissun silloin, kun he olivat pieniä? Muistatko? Ravintoloitsija pyysi meitä lähtemään sen jälkeen, kun Lyn oli heittänyt limunsa Catrionan päälle. Hirveä fiasko! En ole ikinä hävennyt niin paljon. Puhumattakaan siitä laadukkaasta shiraz-pullosta, joka jäi sinne. Catille piti ommella neljä tikkiä.

Se on sinun syytäsi, Frank.

Höpsistä. Täysin perusteltua.

Voit pitää Christineä yhtä lailla syyppänä, jos siltä tuntuu.

Frank, Christine oli se nainen joka särki avioliittomme. Tuo muuten osoittaa hyvin selvästi, kuinka vakavissasi olit mielesäsi sen likaisen pikku juttun kanssa.

En ole eksynyt asiasta, Frank! Avioero vahingoitti tyttöjä aivan selvästi. Se tämänpäiväinen ei ole normaalia! Ei edes monikoille!

Olin vielä kirjanpitäjän luona, kun puhelu tuli. Menin ihan sanattomaksi!

En kai voinut sanoa: »Anteeksi nyt, Nigel, mutta tyttäreltäni murtui leuka, kun hän pyörtyi järkytyksestä heitettyään raskaana olevaa sisartaan fonduehaarukalla!»

Sinun olisi pitänyt nähdä heidät, kun menin sairaalaan. He hihittivät! Koko juttu oli heille mahtava vitsi. Se sai minut näkemään punaista.

En ymmärrä heitä alkuunkaan.

Frank, älä esitä että ymmärrät heitä muka paremmin. Sinä et puhu heidän kanssaan. Sinä flirttailet heille.

He kaikki haisivat inhottavasti valkosipulilta. Ilmeisesti he olivat syöneet alkuruoaksi jonkinlaisen äyriäisfonduen. Tarkoitin siis että onpa kummallinen valinta. Ei kuulosta minusta syömäkelpoiselta.

Minusta tuntuu myös, että heillä on alkoholiongelma.

Frank, minusta tässä ei ole mitään hauskaa. Vauvalle olisi voinut sattua jotain. Se olisi voinut kuolla.

Tyttäremme olisi voinut murhata lapsenlapsemme!

Herra varjele, olisimme voineet päätyä Daily Telegraphin etusivulle.

Älä yritä, en ole tippaakaan dramaattinen.

Sen minäkin tietysti haluaisin tietää. Kysyin sitä heti kun pääsin sairaalaan.

»Mistä pirusta sekin sai alkunsa?»

1

Voisi sanoa sen saaneen alkunsa kolmekymmentäneljä vuotta sitten, kun kaksikymppinen Frank Kettle, pitkä ja vaalea, ylivilkas entinen alttaripoika, alkoi himoita Maxine Leonardia, pitkäsääristä, raukeaa punapäätä, joka täyttäisi muutaman päivän kuluttua yhdeksäntoista.

Frank oli pullollaan elinvoimaista testosteronia. Maxine ymmärsi tosiasiat, mutta teki sen silti, Frankin isän Holdenmerkkisen auton takapenkillä. Kahdesti. Ensimmäisellä kerralla pää tömähti milloin mihinkin, kuului voihkaisuja ja asentoa vaihdettiin hengästyneenä samalla, kun Johnny O’Keefe mylvi heille autoradiossa. Toisella kerralla kaikki meni hitaammin, hellemin ja aika kivasti. Elvis ehdotti tyynnyttävästi: Love me tender. Oli miten oli, kauhea lopputulos oli kummallakin kerralla sama. Yksi Frankin elämäniloisista pikkuruisista siittiösoluista törmäsi päätäpahkaa Maxinen vähemmän innostuneeseen munasoluun ja keskeytti matkan, jonka oli määrä jatkaa tapauksettomasti olemattomuuteen.

Seuraavien päivien aikana Maxine tapaili siveästi paria sopivampaa poikaa, ja Frank jahtasi kurvikasta ruskeaverikköä, kun kaksi juuri hedelmöitynyttä munasolua pomppi toimekkaasti Maxinen munatorvissa kohti hänen tyrmistyneen nuoren kohtunsa satamaa.

Samalla hetkellä kun Maxine antoi erittäin sopivan Charlie Edwardsin pitää hänen pitkiä punaisia hiuksiaan takana, kun hän pullisti poskiaan ja puhalsi yhdeksäntoista kynttilää samuksiin, toinen munasoluista halkesi kitkan voimasta kah-

tia. Toinen erillinen munasolu hautautui mukavasti kahden uuden ja identtisen munasolun väliin.

Maxinen syntymäpäivävieraiden mielestä hän oli kauniimpi kuin koskaan – hoikka, hehkuva, melkein pä säteilevä! Kukapa olisi arvannut, että häntä oli siunattu erään katolisen pojan kolmosilla!

Frank ja Maxine menivät naimisiin, kuinka muutenkaan. Kummankin katse on hääkuvassa tyhjä ja turta kuin pahoin traumatisoituneella.

Seitsemän kuukauden kuluttua heidän kolmostyttärensä tulivat potkien ja parkuen maailmaan. Maxine, joka ei ollut koskaan edes pitänyt vauvaa sylissä, sai niitä yhtäkkiä kolmin kappalein; se oli hänen nuoren elämänsä epätoivoisin hetki.

Sellainen olisi Gemman versio heidän alkuvaiheistaan. Cat sanoisi, että jos piti aloittaa hedelmöitymisestä, miksi ei saman tien käytäisi läpi koko sukupuuta. Miksi ei mentäisi taaksepäin apinoihin asti? Miksi ei aloitettaisi alkuräjähdyksestä? Luulin jo tehneeni sen, Gemma naureskelisi – siis luulin että aloitin äidin ja isän alkuräjähdyksestä. Heko heko, sanoisi Cat. Tarkastellaanpa tätä nyt loogisesti, keskeyttäisi Lyn. Kaikki alkoi ilmiselvästi spagetti-iltana.

Ja Lyn olisi tietysti oikeassa.

Oli keskiviikkoilta puolitoista kuukautta ennen joulua. Ilta joita mahtuu kolmetoista tusinaan. Tuiki tavallinen arki-ilta, jota ei enää perjantaina muistettaisikaan. »Mitä teimme keskiviikkona?» »En minä vain muista. Katsottiin telkkaria?»

Se piti paikkansa. He söivät spagettia ja joivat punaviiniä television edessä. Cat istui jalat ristissä lattialla ja nojasi sohvaan lautanen sylissään. Hänen miehensä Dan istui sohvan reunalla kumartuneena sohvapöydällä olevan lautasen ylle. He söivät samalla tavalla joka ilta.

Dan oli kokannut, joten spagetti oli tukevaa ja mautonta. Cat oli heistä hienostuneempi ruoanlaittaja. Danin asenne

kokkaamiseen oli jotenkin liian käytännöllinen. Hän hämmensi aineksia kuin olisi sekoittanut betonia, toinen käsi kulhon ympärillä, ja sotki sakeaa seosta niin, että hauikset pumppasivat. »Entä sitten? Homma hoituu näinkin.»

Tuona keskiviikkoiltana Cat ei ollut missään erityisessä mielentilassa; ei erityisen onnellinen, ei erityisen surullinen. Jälkeenpäin tuntui kummalta ajatella, kuinka hän istui siinä mättämässä Danin pastaa suuhunsa ja suhtautui elämäänsä typerän luottavaisesti. Hänen olisi tehnyt mieli huutaa silloiselle itselleen: »*Skarppaa!*»

He katsoivat ohjelmaa nimeltä *Med School*. Se oli saippuasarja hyvin kauniista ja nuorista lääkiksen opiskelijoita, joilla oli hohtavanvalkoiset hampaat ja mutkikas rakkauselämä. Jokaisessa jaksossa oli paljon verta, seksiä ja tuskailua.

Cat ja Dan olivat lievästi koukussa *Med Schooliin*. Aina kun juonessa tapahtui uusi käänne, he reagoivat äänekkäästi ja innokkaasti, karjuivat kuin pantomiimia katsovat lapset: »Sika!» »Jätä se tyyppi!» »Hei, väärä lääke!»

Tällä viikolla Ellie (söpö blondi joka käytti pikkuruisia T-paitoja) oli raiteiltaan. Hän ei osannut päättää, kertoisiko poikaystävälleen Petelle (tumma, synkkä, luonnottomat vatsalihakset), että oli humalapäissään pettänyt tätä vierailevan tähden esittämän häirikön kanssa.

»Ellie, kerro!» Cat sanoi telkkarille. »Pete antaa anteeksi. Hän ymmärtää kyllä!»

Oli mainoskatkon aika, ja maaninen keltatakkinen mies poukkoili ympäri tavarataloa osoitellen epäuskoisesti joulun erikoistarjouksia.

»Varasin tänään sen terveys- ja kauneusjutun», Cat sanoi, otti Danin polvesta tukea ja kurotti pippuria hänen ylitseen. »Naisella oli tunteikas henkistynyt ääni. Pelkkä varauksen tekeminen tuntui siltä kuin olisin käynyt hieronnassa.»

Cat aikoi antaa sisarilleen (ja itselleen) joululahjaksi kylpyläviikonlopun Blue Mountainsissa. He kolme saivat »yllellisen

kokemuksen» ja nauttisivat »lempeästä hemmottelusta». Heidät käärittäisiin merilevään, upotettaisiin mutaan ja voideltaisiin vitamiinipitoisilla voiteilla. Se olisi äärimmäisen hupaisaa.

Sitä ajatellessaan Cat oli tyytyväinen itseensä. »Olipa fiksu idea!» jouluna sanottaisiin. Lyn todella tarvitsi helpotusta stressiinsä. Gemma ei, mutta esittäisi tarvitsevansa sitä kipeästi. Cat ei itsekään ollut erityisen stressaantunut, tai ehkä olikin, sillä hän ei ollut vielääkään raskaana vaikka oli lakanut syömästä pillereitä jo melkein vuosi sitten. »Älä ota siitä paineita», kaikki sanoivat viisaasti aivan kuin olisivat juuri keksineet tuon nerokkaan vinkin. Ilmeisesti munasarjat kieltäytyivät tekemästä yhteistyötä, jos havaitsivat naisen stressaavan raskaaksi tulemista. *Hei kuule, jos aiot tehdä jutusta tuollaisen numeron, täällä pannaan pillit pussiin.*

Televisiosta tuli sairausvakuutuksen mainos, ja Dan värähti. »Inhoan tuota mainosta.»

»Se on tehokas. Kiinnität siihen enemmän huomiota kuin mihinkään muuhun mainokseen.»

Dan pani silmät kiinni ja käänsi päänsä pois. »Okei. En katso. En katso. Juma. Kuulen vieläkin naisen raastavan äänen.»

Cat otti kaukosäätimen ja pani äänen kovemmalle.

»Auuh!» Dan avasi silmänsä ja nappasi kaukosäätimen Catilta.

Dan käyttäytyi täysin normaalisti. Cat muisti sen jälkeenpäin, ja jotenkin se sai kaiken tuntumaan pahemmalta. Jokainen normaali hetki oli osa petosta.

»Hys. Nyt jatkuu.»

Ellien petetty poikaystävä, Pete, ilmestyi kuvaruutuun jännittäen mielettömiä vatsalihaksiaan. Ellie loi tv-yleisöön syyllisyydentuntoisen katseen.

»Kerro hänelle», Cat sanoi. »Ainakin minä haluaisin tietää. En kestäisi sitä, etten tietäisi totuutta. Parasta kun kerrot, Ellie.»

»Oletko sitä mieltä?» Dan kysyi.

»Olen. Etkö sinä sitten?»

»En oikein tiedä.»

Catin mielessä eivät soineet varoituskellot. Yksikään ei kilkattanut. Hän oli laskenut viinilasinsa sohvapöydälle ja hypisteli finniä, joka oli juuri sillä hetkellä ilmestynyt hänen leukaansa ja oli selvästi lähestyvien kuukautisten ilkeä airut. *Tälle naiselle ei tipu vauvaa tässäköön kuussa. Ei puhettakaan. Ikävä juttu, yritä uudestaan!* Cat oli ottanut tavakseen kaakattaa katkerasti, pää takakenossa kuin noita-akalla, aina kun ensimmäiset kavalat veritipat ilmestyivät. Mikä vitsi, mikä musertava antikliimaksi, kun ajatteli kuinka monta vuotta he olivat huolehtineet tunnontarkasti ehkäisystä, ja kun ajatteli kaikkia niitä kuukausia, joina he olivat pohtineet: »Olemmeko valmiit tähän järjestyttävään elämänmuutokseen? Minusta tuntuu siltä, mutta mitä sinä ajattelet? Huh, ehkä pitäisi nauttia vielä yksi kuukausi vapaudesta!»

Älä ajattele sitä, Cat sanoi itselleen. Älä ajattele sitä.

»Cat», sanoi Dan.

»Mitä?»

»Pitäisi kertoa yksi asia.»

Cat tuhahti Danin päätökselliselle äänensävyille, mutta oli tyytyväinen saadessaan ajatuksensa pois finnistä. Hän ajatteli Danin parodioivan tv-sarjaa. »Voi luoja!» Cat sanoi ja hyräili *Med Schoolin* soundtrackia, joka avuliaasti varoitti katsojia edessä olevista dramaattisista tai kauheista käännteistä. »Mitä? Oletko tehnyt elliet? Oletko ollut uskonon?»

»Tuota, joo.»

Dan näytti pahoinvoivalta, eikä hän ollut erityisen hyvä näyttelijä.

Cat laski haarukan kädestään. »Olihan se vitsi, eikö? Sanotko menneesi sänkyyn jonkun toisen kanssa?»

»Sanon.» Danin suu liikkui oudosti. Hän näytti syylliseltä pikkupojalta, joka oli yllätetty tekemästä jotain inhottavaa.

Cat otti kaukosäätimen ja pani television kiinni. Hänen sydämensä jyskytti pelosta mutta myös palavasta halusta, halusta *tietää*. Kuvottava tunne oli samalla tavalla jännittyneen vastahakoinen kuin vuoristoradan huipulla – en halua syöksyä tuon jyrkänteen reunalta, mutta haluan, haluan!

»Milloin?» Cat ei voinut vieläkään uskoa. Häntä puolittain nauratti. »Tarkoitat varmaan joskus vuosia sitten. Silloin kun vasta aloimme tapailla. Et kai tarkoita, että nyt hiljattain?»

»Suunnilleen kuukausi sitten.»

»Mitä?»

»Ei se merkinnyt mitään.» Dan katsoi lautaseensa ja poimi sormin herkkusienen. Hän pudotti sen suuhun ja pyyhkäisi kämmenselällä huuliaan.

»Voisitko aloittaa aivan alusta? Siis milloin?»

»Yhtenä iltana.»

»Minä iltana? Missä minä olin?» Cat kaiveli mielessään viime viikkojen tapahtumia. »*Minä iltana?*»

Vaikutti siltä, että Dan oli tavannut tytön eräänä tiistai-iltana mentyään lasilliselle squashin jälkeen. Tyttö oli tehnyt tuttavuutta, ja se oli imarrellut Dania, koska tyttö oli, tuota noin, ihan hyvännäköinen. Dan oli ollut hiprakassa, lähtenyt tytön kämpille, ja yksi asia oli johtanut toiseen. Hän ei osannut selittää, miksi oli toiminut niin uskomattoman typerästi. Ehkä se johtui viime aikojen työstressistä, ja sitten oli vielä se vauvajuttukin. Se ei tietenkään toistuisi enää koskaan, ja Dan oli hyvin, hyvin pahoillaan ja rakasti Catia valtavasti, ja voi luoja, oli helpotus saada se kerrotuksi!

Oli melkein kuin Danille olisi tapahtunut jotakin mielenkiintoista ja epätavallista, eikä hän ollut muistanut kertoa siitä Catille ennen kuin nyt. Cat kyseli, ja Dan vastasi. »Missä se nainen asui?» »Miten pääsit sieltä kotiin?»

Dan kertoi kaiken, ja Cat tuijotti miestänsä typerästi, odotti että häneen alkaisi sattua. Catin kaikki lihakset olivat jännittyneet odottamaan iskua. Aivan kuin hän olisi valmis-

tautunut siihen, että hymyilevä lääkäri löytää suonen ja ottaa verinäytteen.

»Mikä sen ihmisen nimi oli?»

Dan käänsi katseensa muualle. »Angela.»

Vihdoinkin. Sydäntä kouristi, koska naisella oli nyt *nimi*, ja Dan *tiesi* mikä se oli.

Cat katsoi lautaselle hyytyvää ruokaansa ja erotti jokaisen käärmettä muistuttavan spagetin oksettavan tarkasti. Teleskoopin linssi oli nyt paikallaan, ja aikaisemmin sumuiselta näyttänyt maailma piirtyi selväräjaisena.

Hän katsoi olohuonetta uusin silmin. Huolettomasti aseteltuja tyynyjä sohvalla, hullunräikeää mattoa kiillotetulla puulattialla. Kirjahyllyä ja sen ympärillä olevia valokuvia, joista jokainen oli tarkasti valittu ja kehystetty todiste heidän onnellisesta, aktiivisesta elämästään. Katsokaa! Olemme tosi rakastavia ja kansainvälisiä, tosi timmejä ja hauskoja! Tuossa me hymyilemme ja halaamme hiihtokampeissa! Tuossa meitä naurattaa kun olemme lähdössä laitesukellukselle! Tuossa juhlitaan ystävien kanssa! Poseeraamme kameralle ironisesti!

Cat katsoi taas Daniin. Hän oli hyvännäköinen mies, tuo hänen puolisonsa. Yleensä se huolestutti Catia kivalla, ei oikeasti ahdistavalla tavalla.

Hän on pettänyt minua, Cat ajatteli, makusteli sitä. Se oli omituista. Epätodellista. Jokin Catissa halusi avata taas television ja leikkiä, ettei mitään ollut tapahtunutkaan. Täytyy silittää hame huomiseksi, hän ajatteli. Ja pitäisi aloittaa joulun valmistelut.

»Se ei merkinnyt mitään», Dan sanoi. »Pelkkä typerä yhden illan juttu.»

»Älä sano niin!»

»Okei.»

»Tämä kaikki on jotenkin niin *limaista*.»

Dan katsoi Catia rukoilevasti. Hänen nenänsä alapuolella värisi pisara tomaattikastiketta.

»Sinulla on ruokaa naamassa», Cat sanoi vihaisesti. Danin syyllisyys lietsoi häntä, sai hänet puhkumaan oikeutettua suuttumusta. Dan oli roisto, ja Cat oli poliisi. Paha poliisi. Se joka tarttui roistoa paidanrinnuksesta ja sysäsi seinää vasten.

Cat kysyi: »Miksi kerrot sen nyt? Vain siksikö, että itsellesi tulisi parempi olo?»

»En tiedä. Olen vatvonut asiaa puolelta toiselle. Ja sitten sanoit, että haluaisit itse kuulla totuuden.»

»Puhuin *Ellielle!* Katsoin telkkaria! Samalla kun söin!»

»Etkö siis tarkoittanut sitä?»

»Herrajumala. Nyt on liian myöhäistä.»

He istuivat muutaman sekunnin hiljaa, ja yhtäkkiä Catin teki mieli itkeä kuin viisivuotias leikkikentällä, koska Danin oli määrä olla hänen ystävänsä, aivan erityinen ystävä.

»Mutta minkä takia?» Catin ääni säröili. »Miksi teit sen? En tajua, miksi halusit tehdä sen.»

»Se ei merkinnyt mitään. Se ei oikeasti merkinnyt mitään.» Olivatko Danin kaverit käskeneet hänen sanoa niin? »Kuule, kamu, sano ettei se merkinnyt mitään. Sen ne vain haluavat kuulla.»

Jos Cat olisi ollut *Med Schoolin* henkilö, hänen poskelleen olisi nyt vierähtänyt hyvin hitaasti, hyvin sydäntäsärkevästi yksi ainoa kyynel. Sen sijaan Cat päästi oudon vinkuvan äänen, kuin rankan juoksulenkin jäljiltä.

»Hei, ole kiltti äläkä hermostu. Cat. Kulka.»

»Älä *hermostu!*»

Dan laski kätensä tunnustelevasti Catin käsivarrelle. Cat sysäsi sen vihaisesti pois. »Älä sinä koske minuun!»

He katsoivat kauhistuneina toisiinsa. Danin kasvot olivat liidunvalkoiset. Cat tärisi tajuttuaan raatelevan kirkkaasti, että Danin oli täytynyt koskettaa sitä naista, jota Cat ei ollut koskaan nähnyt. Koskettaa ihan kunnolla. Danin oli täytynyt suudella häntä. Catille valkenivat seksin kaikki pienet, arkiset yksityiskohdat.

»Riisuitko hänen rintaliivinsä?»

»Cat!»

»Tarkoitin vain, että kaikesta päätellen hän oli ilman liivejä. Haluan vain tietää, riisuiiko hän ne itse, vai sinäkö otit ne pois. Laskitko kätesi hänen selälleen kun suutelitte ja avasit hakaset? Oliko ongelmia? Tuottivatko liivit vaikeuksia? Hankalat liivit ovat kurjia, vai mitä? Siitä onkin aikaa, kun olet joutunut kamppailemaan liivien kanssa. Miten se sujui? Huokaisitko helpotuksesta, kun sait ne pois?»

»Ole kiltti ja lopeta.»

»En lopeta.»

»Okei, riisuin häneltä liivit! Mutta se ei merkinnyt mitään. Olin kännissä. Se ei ollut sama asia kuin meillä. Se ei –»

»Ei merkinnyt mitään. Sehän kävi jo selväksi. Missä merkityksettömässä asennossa teitte sen?»

»Cat, ole kiltti.»

»Saiko hän orgasmin?»

»Cat, ihan totta.»

»Voi rakas. Älä ole huolissasi. Varmasti hän sai. Ne sinun pikku niksisihän ovat hyvin *varmoja*. Se nainen taatusti arvosti niitä.»

»Cat, lopeta jo, pyydän tosissani.» Danin ääni värisi.

Cat pyyhki hikeä otsaltaan. Oli aivan liian kuuma.

Hän tunsi itsensä rumaksi. Tosiasiassa hän oli ruma. Hän nosti käden leualle ja tunnusteli finniä. Meikki! Hän tarvitsi meikkiä! Hän tarvitsi meikkiä, vaatevaraston, kampaajan ja ilmastoidun asunnon. Sitten hän tuntisi surun puhtaina, kauniina aaltona samalla tavalla kuin *Med Schoolin* tähdet.

Cat nousi ja otti kummankin lautasen.

Nielua kutitti sietämättömästi. Heinänuha. Ja tietysti juuri nyt. Cat laski lautaset sohvapöydälle ja aivasti neljä kertaa. Joka kerta kun hän pani aivastaessaan silmät kiinni, hänen mieleensä räjähti kuva rintaliivien alas liukuvasta olkaimesta.

Dan kävi hakemassa keittiöstä nenäliinapakkauksen.


»Nenäkäs, rehevä esikoisromaani täynnä älyä ja huumoria, juuri sellainen eloisa tarina, jonka haluaa pakata mukaan rantakassiin.»

– Melbourne Herald Sun

Kolmoset Lyn, Cat ja Gemma ovat erottamaton trio. He ovat aina jakaneet kaiken ja suunnittelevat juhlistavansa myös 34-vuotispäiväänsä yhdessä. Mutkikkaat uusperhekuviot, petolliset aviomiehet ja menneisyydestä paljastuvat salaisuudet uhkaavat kuitenkin romuttaa kaiken, ja kolmikön side on kovemalla koetuksella kuin koskaan ennen. Sisarten ei auta kuin luottaa siihen, että heidän välisensä rakkaus kannattelee elämän synkimpinäkin hetkinä.

»Kolme hauskaa sankaritarta tarkoittaa triplasti iloa.»

– Dallas Morning News

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-46684-1